Pitomá vteřina

Situace bohužel příliš častá – rodina se vrací z dovolené, cosi se řidiči zkomplikuje, auto se ocitne mimo silnici a pak – pak už jen sirény, záchranka a život obrácený naruby.

Text: ZDENĚK JIRKŮ
Foto: JAN ŠILPOCH

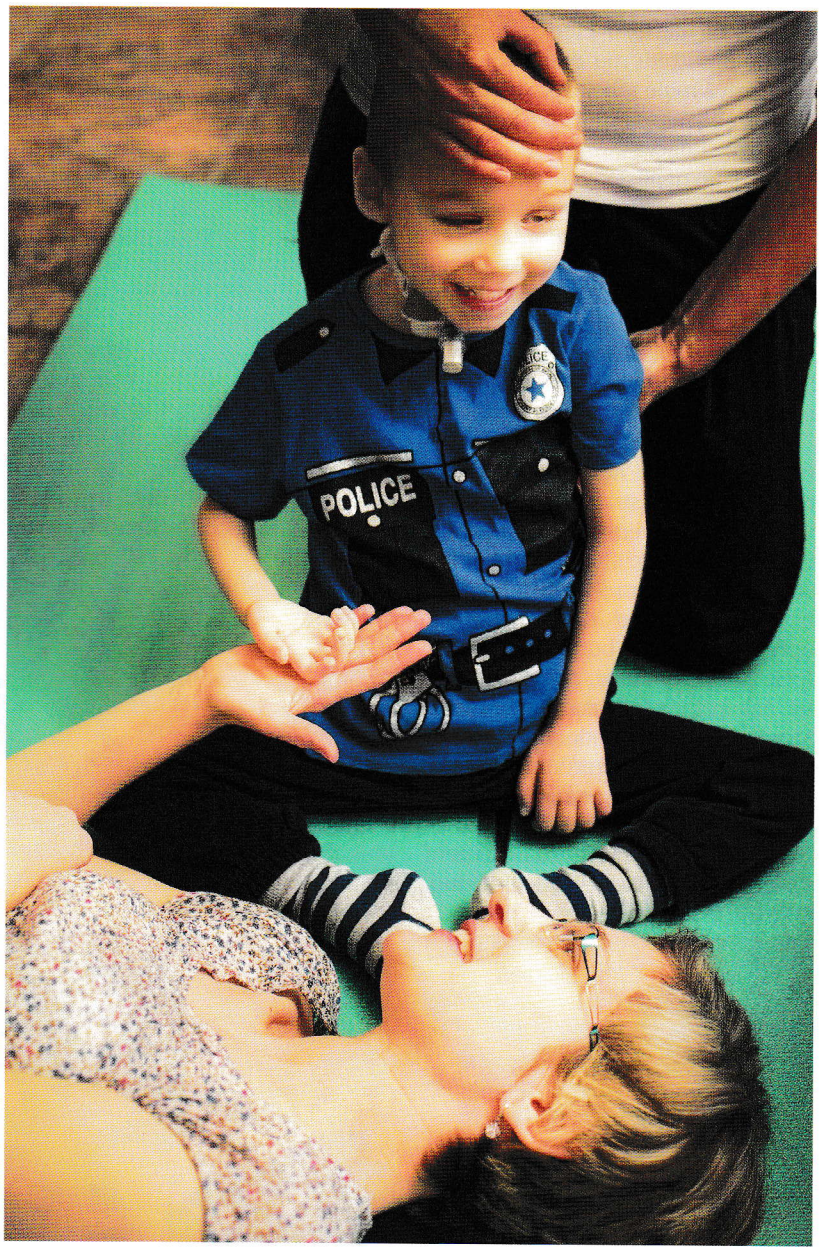

Cvičení s fyzioterapeutkou. Kolik jich ještě bude? Nejspíš tisíce...

Paní Monika prožila tu příšernou chvíli před rokem. Manžela už nezachránili, ona měla těžká zranění a nemohla hýbat nohama, tříletý Péťa nabyl vědomí až po dlouhé resuscitaci. Na syna myslela nejvíc; když opustila jednotku intenzivní péče a pomalu si skládala roztříštěný obraz svého života, musela se postavit tvrdé skutečnosti. Kluk s velmi vážným poraněním páteře, ohroženým dýcháním i dalšími potížemi se od maminky dozvídal, kde vlastně je, co se stalo a jak se bude muset snažit, aby se mohl vrátit domů. Byly to dlouhé, dlouhé měsíce léčení, rehabilitace, cvičení, nových a nových vyšetření, ale i postupného zvykání na (zatím) trvalou tracheostomii, na krmení lžičkou, na nehybnost, na pomalé pokroky při rozhýbávání pravé ruky...

Monika je křehká mladá žena, která umí plakat, ale umí se také zakousnout do hory problémů, kterou před ni osud nahrnul. Měsíce v nemocnici věnovala i nekonečnému shánění informací o reálných možnostech zlepšení Péťova stavu, o své nové roli matky trvale postiženého dítěte, o nové organizaci jejich života, o pomůckách, lécích, rehabilitacích, kompenzacích, sociální péči. Nebyla sama, celá rodina i přátelé začali okamžitě pomáhat. Babička naštěstí bydlí nedaleko, další si už hledají volná místa v časovém rozvrhu malého pacienta. Takže osamělost nehrozí, ale ona si dobře uvědomuje, že svět obrácený naruby může a musí nakonec proměnit svýma rukama... Protože syn už je s ní doma, začíná lépe dýchat,

Postupně se stala pitomá vteřina impulsem pro obyčejné lidi, aby uprostřed našeho trochu cynického a jen na úspěch a výkon soustředěného světa zcela samozřejmě ukázali, že zůstávají lidmi.